

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLII. ÉVF., 2022. DECEMBER

VOLT EGY HATODIK TÖMEGES KIHALÁS
IDEGEN VILÁGOK NYOMÁBAN
HIDROGÉNÜZEMŰ REPÜLŐ

393

+

**TYERINA
MAY
JASSÓ
KRZYSZANOVSKIJ**

LAWRENCE M.
Schoen

Szélesi
SÁNDOR

Előfizetőknek
**CSAK
1490 Ft!**

50 éve

A FANTASZTIKUM LEGJÁVA

A lakatlanná vált Földről az űrben lebegő városokba költözött polgárok életének minden mozzanatát egy Mesterséges Intelligencia figyeli, és ellenőrzi, hogy mennyire magas a cselekedeteik Potenciális Veszély értéke.

RENDELD MEG ITT: WWW.GALAKTIKABOLT.HU

Köszöntő

A Galaktika egy szemképrázatos gyönyörű kiadvány, sokkal szebb bármelyik amerikai tudományos-fantasztikus magazinnál, pedig én aztán ismerem a piacot. Elképesztő, hogy egy ilyen kis országban, mint Magyarország, a kreatív és irodalomkedvelő szakemberek ennyire látványosan képesek lepipálni az Egyesült Államok nagyágyúit!

Mindig őszinte büszkeség tölt el, valahányszor megjelenik egy novellám a magazin színpompás oldalain. Sajnos nem olvasok magyarul, de igyekszem követni, ki mindenki került már bele ebbe a nagyokat megszégyenítő kis folyóiratba, és a névsort, valamint az írások címeit végigböngészve azt kell mondjam, legteljesebb elismerésem a néhai Kuczka Péternek, valamint Németh Attilának és mai kollégáinak ezért az igazán minőségi kiadványért. Fantasztikus írók, fantasztikus történetek!

Gratulálok a lap első fél évszázadához – és remélem, itt leszünk még a második, sőt a harmadik ünnepésekor is! Elvégre egy SF-szerzőtől nem idegenek az ilyen reménységek...

Robert J. Sawyer
Hugo- és Nebula-díjas író

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Thu Berchs (Egyesült Királyság)** munkája:

thuberchs.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft., 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető

a *Pannonia Könyvesboltban.*

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

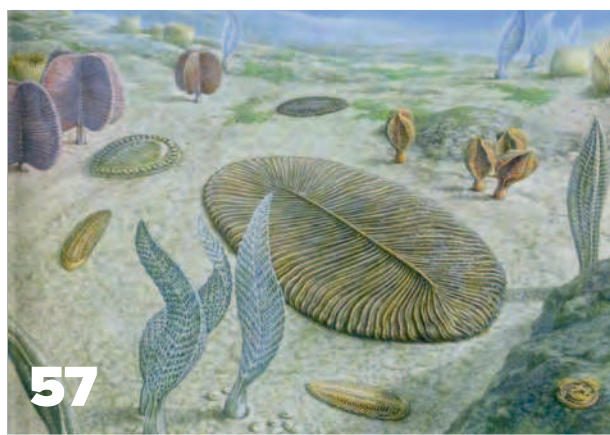
Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

62

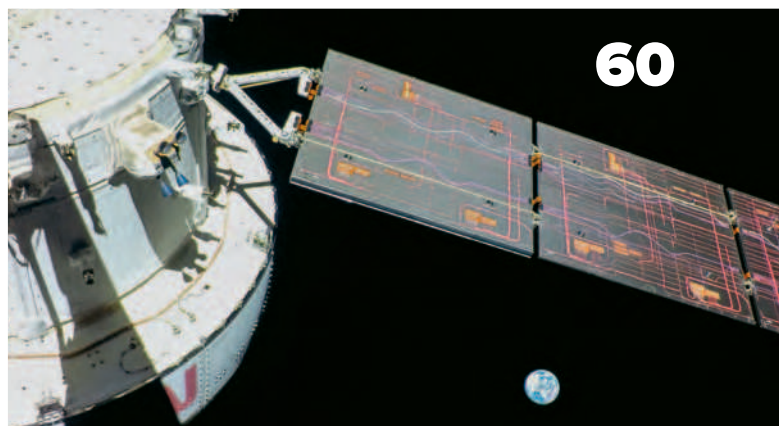
57

58

22

60

NOVELLÁK

- 6 Lawrence M. Schoen: A Hármass Szabály (első rész)
- 26 Szélesi Sándor: Egy szó nyomában
- 36 K. A. Tyerina: Kant elégiája
- 64 Greta May: A vizsga
- 77 Jassó Judit: A tojásember
- 98 Zsigmund Krzsizsanovszkij: Fantom

CIKKEK

- 22 Idegen világok nyomában
- 32 Interjú Jezsi Tumanovszkijjal és Roman Kulikovval
- 57 Zöld jövő
- 58 Intelligens dizájn
- 60 Observatórium
- 62 Videodrón
- 70 Beszélgetés Almár Ivánnal
- 75 Zöld jövő
- 76 Kapcsolatfelvétel
- 92 Képregény a Galaktikában

GALAKTIKA XL

- 115 Thorne Smith: Az istenek éjszakai élete (befejező rész)
- 201 Thorne Smith-életrajz

A Mars lassan szétszakíthatja a Phobost

A Mars nagyobbik holdja, a Phobos a vörös bolygó által rá gyakorolt szélsőséges gravitációs erők miatt a szétszakadás jeleit mutatja. Kutatók felfedték, hogy a hold felszínét borító szokatlan barázdák, amelyekről korábban azt feltételezték, hogy egy ősi aszteroida becsapódásának hegei, valójában porral teli kanyonok, amelyek egyre szélesednek, ahogy a holdat a gravitációs erők szétfeszítik.

A Phobos átmérője 27 kilométer, távolsága a Mars felszínétől mindössze 5760 km, vagyis 65-ször közelebb van, mint a Hold a Földhöz. Naponta háromszor kerüli meg a bolygót. A Holddal ellentétben azonban a Phobos pályája nem stabil: egy halálos spirálban rekedt, és 100 évente 1,8 méteres sebességgel közeledik a Mars felé.

A Phobos legszokatlanabb tulajdonsága a titokzatos, csíkos felszíne. Párhuzamos barázdák, vagyis felszíni csíkok borítják. A legszélesebb körben elfogadott elmélet szerint a barázdák akkor keletkeztek, amikor egy aszteroida valamikor a múltban a Phobosba csapódott, és egy 9,7 km széles, Stickney néven ismert krátert hagyott maga után a hold oldalában. De az új tanulmány szerint az ok inkább az, hogy a Mars gravitációja lassan szétszakítja a holdat.

A POPULÁRIS KULTÚRA nem igazán készített fel a kapcsolat-felvételre. Az eget nem töltötték be ágyúkkal és lövegtoronyokkal teletűzdelt csillaghajók, a televízió- és rádióadásainkat pedig nem árasztották el a hódításról, világbékéről vagy új gyógymódkról szóló üzenetek. Nem jelentkeztek sem az ENSZ, sem a kormány vezetői. Semmi ilyemi. A lakásomban ültem Washington D.C. egyik külvárosában, amikor anyám felhívott Kaliforniából. Vasárnap délután volt. Éppen megrendeltem a pizzát, és azt terveztem, hogy megnézem a várva várt meccset az új televíziómon. Ekkor hívott fel anyám. Nemrég beszélt a kínai hegyvidéken élő anyjával.

Egy földönkívüli szállt le a faluban.

A hitelkártyámmal fizettem ki a repülőjegyet, és két órával később már a Pekingbe tartó gépen ültem. Nem láttam a meccset, és sosem ettem meg a pizzámat.

Az apám amerikai. Az egyetem után a frissen szerzett diplomájával a kínai Kujcsou tartományba utazott angolt tanítani. Anyám is az egyik tanítványa volt: a *miao* kisebbség tagjaként egy felzárkóztatási program keretében ösztöndíjjal hagyhatta el a faluját. Egymásba szerettek, átköltöztek az Egyesült Államokba, és megszülettem. Anyai nagyanyám még mindig Kínában élt, akárcsak az ősei. Nagyon jól megvolt vízvezeték, villany, számítógép, mobiltelefon és televízió nélkül. Lányát – az anyámat – egy meredek hegyoldalon kapaszkodó házban nevelte fel, mintegy fél kilométernyire egy folyótól, amelynek partján a jóval fiatalabb, vak szomszédnője élt. A nőnek volt telefonja, ő hívta fel anyámat azzal a hírral, hogy „egy röhejesen kinéző fickó zuhant le az égből egy óriási gyöngyben, és most furcsa dolgokat tanítgat a falu gyerekeinek”.

NEBULA
díjra jelölt
kisregény

NEBULA
díjas szerző

*Hogy esélyünk
legyen egy sikeres
kapcsolatfelvételre,
először saját
környezetünkkel kéne
megvalósítanunk a
kommunikációt.*

Lawrence M. Schoen (első rész)

A HÁRMAS SZABÁLY

Két kultúra gyermekeként nőttem fel, ennek köszönhetően kaptam állást az Egyesült Államok külügyminisztériumában. Anyám pedig ezért hívott engem.

Az amerikai kormány semmiféle földönkívüliekről nem tudott. Amennyire a pekingi kollégáim értetlenkedéseiből ki tudtam hámozni, a kínai sem. A Földre érkezett idegenről csak anyai nagyanyám, a vak szomszédasszony és egy maréknyi mezítlábas kínai falusi tudott.

Anyám délben hívott újra. Átküldött egy meglepően jó minőségű videót, amit az egyik helyi gyerek készített a vak szomszédnő mobiljával. Hallgattam a nevetgélve magyarázó gyereket, amint ide-oda pásztázva lefilmezett néhány folyóparti fát. Aztán továbbment, hogy megmutassa a vizet is – és azt, ami úgy nézett ki, mint egy hatalmas, lebegő gyöngy. A fához viszonyítva legalább két emelet magas volt. Semmi földihez nem hasonlított, nem is értettem, hogy mit keres nagyanyám

elmaradott falujában. De ott volt. Az isten háta mögötti falu a legkevésbé sem tűnt olyan helynek, ahol egy idegen látogatónak vagy egy idegen hódítóknak érdemes leszállnia. Nem volt az égvilágon semmi jelentős, semmi érték, csak egy maroknyi ember, akiknek – az egyetlen mobiltelefonon kívül – semmilyen kapcsolat nem állt rendelkezésre a modern világgal. És persze a nagyanyám.

Utólag visszagondolva, a videót és az egész ügyet továbbítanom kellett volna a főnökömnek, foglalkozzon vele a külügyminisztérium. Persze ez a gondolat csak azután jutott eszembe, hogy a gépem felszállt, és már úton voltam. Valamilyen ostoba hősködés arra készítetted, hogy útra keljek, és megmentsem a nagyanyámat a földönkívüliek támadásától.

Tizennyolc órával később félholtan érkeztem meg Pekingbe. Az amerikai gépen érthetetlen módon előrecsomagolt kínai ételeket szolgáltak fel – vélhetően az egyik adag túl sokáig ➔

állhatott a reptéri raktárban, és megromlott. Egy órával a felszállás után lettem rosszul. Nagyon rosszul. Soha életemben nem voltam ennél betegebb. A repülési idő nagy részét a mosdóban töltöttem, és a világ legdurvább ételmérgezése alaposan kitisztította a testemet. Csak a leszállás előtt sikerült visszavánszorognom a helyemre. Szerettem volna meghalni, de el kellett jutnom a nagyanyámhoz. Miután ezerszer is bocsánatot kértek az ételmérgezés miatti kellemetlenségekért, a légítársaság ügyfélszolgálatának segítségével átszállhattam egy Kujcsouba induló belföldi járatra. Kárpótlásképpen az első osztályra kaptam jegyet, de nem mertem se enni, se inni. Három órával később, helyi idő szerint hajnali egykor a bérautóm mellett álltam, amikor üzenet érkezett Liu asszonytól, nagyanyám vak szomszédjától. Tudatta velem, hogy anyám már tájékoztatta őket az elindulásomról, így a nagyanyám vacsorával vár, akármilyen későn is fogok megérkezni. Az évés gondolatától megint rosszul lettem, de szerencsére már nem maradt semmi a gyomromban. Még a csokis müzliszeletekre se bírtam ránézni, pedig éppen azért készítettem be őket, hogy útközben kéznél legyenek, ha energiára lesz szükségem. Most már tudtam, hogy nem fogom megenni egyiket sem.

Három órát autóztam, hogy minél közelebb érjek nagyanyám távoli lakhelyéhez. Egyik gépen sem aludtam, tizenkét időzónát léptem át, és harminc órája voltam ébren, de még mindig előttem állt egy több órányi túra a csillagfényes kecskeösvényeken.

A kaptatás végéhez közeledve a nap is felbukkant a hegyek felett, és elkergette a sötétiséget a keskeny völgyből. A hosszú, sötétben megtett túra után hirtelen sokkal jobban éreztem magam. Nem voltam egészséges, de már nem akartam meghalni. Ahogy ráléptem a nagyanyám házához vezető ösvényre,

megéreztem a savanyú halászlé illatát. Arra gondoltam, ez a világ legfinomabb aromája. Alighogy beléptem az ajtón, drága, édes nagyanyám máris betessékelt, és elém tett egy tálat. Két adag levest is befaltam, a csilis savanyúkáposzta, a helyi paradicsom és a folyami hal íze végleg helyrehozott. Hazaérkeztem.

Kényelmesen hátradőltem, és kezdtem újra emberi lénynek érezni magamat. Nagyanyám végigfürkésztett.

– Rosszul nézel ki. Az a város tönkretesz téged. Rendes ételt kellene enned.

– Igazad van. A levesed egyszerűen fenyes.

Mosolyogva megsimogatta a kezemet.

– Ne akarj elbájoszni, fiam. Nem azért tetél meg ekkora utat, mert hiányzott a főztöm. A vicces férfi miatt jöttél, ugye?

Még mielőtt kikérdezhettem volna a „vicces férfiről”, felállt, és átlépett a térelválasztó függönyön. Kötelességtudóan követtem. A háza lényegében egyetlen apró helyiség volt, kisebb, mint az én hálószobám odahaza. Az egyik fele konyhának lett berendezve egy hosszúkás asztallal és egy tárolóládával, a másik pedig szerény nappaliként szolgált ágygal, polccal és kislámpával. Fürdőszoba nem volt, az ottani műveletek a házön kívül zajlottak. A nappali egyik sarkában nagyanyám már előkészített nekem egy ágyat. A bútort borító posztótakarón fehér és mélykék díszítések váltakoztak.

– Most aludj! Az utazás idővel okosabbá teszi az embert, de először elbutít. Aludd át a butaságot! Majd beszélünk, ha kipihent magad.

Kínában születtem, de nyugaton nőttem fel. A kaliforniai Stanford Egyetem pszichológia szakán végeztem, aztán jogi diplomát szereztem a Harvardon. Kiváló professzorok keze alatt tanultam, megismerhettem a világ

legokosabb embereit, de egyikük sem volt bölcsőbb a nagyanyámnál. Lefeküdtem aludni.

Legalább húsz órát aludtam. A kimerültségem oka lehetett az ételmérgezés, a jetlag, vagy ha úgy tetszik, a kettő egyszerre. Csak találgattam az eltelt időt, mert a telefonom lemerült, amíg aludtam, nagyanyám pedig nem használta órát. Sötét volt, de a függönyön halvány fény szűrődött át. Félrehúztam, és megláttam nagyanyámat, amint leveleket rakott egy hatalmas, fortyogó fazékba. Indigót készített. Nem érdekelt, hogy a világ már évtizedekkel korábban átállt a szintetikus indigóra. Ő így tanulta hetven évvel ezelőtt. Az ősei is ugyanígy főzték, amikor évszázadokkal korábban a völgybe költöztek. Nagyanyám szerint persze már öelöttük is így készült az indigó.

Csendben kimentem a konyhába, és megkerestem mindent, ami a tea főzéshez kellett. Végül megtöltöttem két csészét, és a nagyihoz léptem. Egy pillanatra megállt, elvette a csészéjét. Belekortyolt, megízlelte a teát, majd visszatért az indigókészítéshez. Lassan szűrcsölte a teámat, és vártam. Odahaza már türelmetlen lettem volna. Meg kell várnom, amíg az idő asszony hajlandó szoba elegyedni velem? Ez időfecsérlés! De most egy fél világgal odébb voltam – egy másik kultúrában és egy vitathatatlanul másik időben. A nagyanyám világában. Amióta ideérkeztem, valahogy elszállt belőlem minden sietség. Nem aggódtam és nem izgultam. Figyelmesen áttanulmányoztam az arcát, miközben dolgozott. A bőrét szabdaló milliárdnyi ráncban összegyűlt éveket. A szemében ragyogó fényt. Az ajkai közt kibukkanó nyelve hegyét, miközben a feladatára koncentrált.

Az asszony hirtelen félretette a leveles fazekat, megnyalta az ajkát, és felemelte a csészéjét.

– Vannak kérdéseid – kezdte. – Te vagy a legkíváncsibb fiú, akit valaha ismertem. Kérdezz!

– Miért hívod vicces férfinak?

Felhorkant, majdnem kiborítva a csészéjét.

– Mert vicces! Ne tegyél fel buta kérdéseket!

– A férfiak sokféleképpen tudnak viccesek lenni. Én még nem láttam őt. Tehát mit jelent az, hogy vicces?

– Nos, először is: meztelen.

– Ez furcsa ugyan – mondtam –, de nem nevezném viccesnek.

– Nem ez a vicces. De ha ruhát hordott volna, nem láttam volna azt, hogy...

– Mit?

– Azt, hogy nincs pénisze – mondta. Elpirulhattam, mert gyorsan hozzátette: – Azt hittem, Amerika nyitottabbá tett téged. Különbölni lehet, hogy a „férfi” nem is a legjobb szó rá... De nem voltak nőies idomai sem. Szóval, igen, ezt viccesnek tartottam.

– Liu asszony azt mondta anyának, hogy szerinted a férfi egy gyöngyben esett le az égből.

– Úgy van!

A nagyanyám mindig nagyon pontosan fejezte ki magát.

– De hát hogy férhet el egy ember, akár egy vicces férfi, egy gyöngyben?

– Ó, hát ez egy hatalmas gyöngy volt, nagyobb, mint ez a ház. Úgy tudom, láttad a képeket, amelyeket Liu asszony küldött.

– És biztos vagy benne, hogy nem repülőgép vagy helikopter volt?

– Mondtam már, hogy gyöngy volt. Fehér és fényes. Nem lehetett repülőgép vagy helikopter, mert nem volt hangja. Egyetlen hang nélkül érkezett.

– Akkor hogyan vetted észre?

– Éppen a folyóhoz mentem vízért. Egyszer csak átszelte az eget, és hangtalanul beleesett a folyóba. Láttam. Továbbmentem a vízpart felé, de addigra a vicces férfi már a partra gázolt, és tanította a gyerekeket.

– Milyen gyerekeket?

– Néhány falusi gyerek segít nekem vizet hordani. Odalent várnak rám a saját vödreikkel. De akkor eldobták az edényeiket, és a vicces férfi köré gyűltek a magas fűben. Beszélt hozzájuk, a gyerekek egyesével elébe járultak, összefűzték az ujjait, de csak néhány pillanatra. Aztán mindketten felnevettek, a gyerek pedig elkezdett fűszálakat szedegetni. Azok meg felgyulladtak, felszálltak és eltűntek.

– Mit értesz azon, hogy „felgyulladtak és felszálltak”?

Nagyanyám összevonta a szemöldökét.

– Azt, amit láttam. Nem mondtam, hogy van értelme.

– Azután mi történt?

– Szóltam a gyerekeknek, hogy hagyják abba a bolondozást, és segítsenek vizet hordani. Így is tettek, és a vicces férfi rám nézett. Mivel vissza kellett térnem a levelek főzéséhez, megfordultam, és elindultam a hegyre. De fontosnak tartottam mindezt, így később, amikor Liu asszonyhoz mentem, elmondtam neki...

– ...ő pedig felhívta anyát, aki aztán engem – fejeztem be.

A nagyanyám elfintorodott.

– Félbeszakítottál. Nem szakíthatsz félbe a saját házamban.

– Sajnálom, nagyanyám – mondtam.

És valóban sajnáltam.

Visszafordultam az ösvényen, és ezúttal jobbra indultam egy elágazásnál. A felfelé vezető úton nem vettem észre. A bal oldali visszavitt oda, ahol a bérautómat hagytam, a jobb oldali viszont a vízhez lyukadt ki. Ahogy a magasból ereszkedtem, megláttam a lent kanyargó folyót. Valami ült a felszínén. Némileg elmerült az áramlatban, ahogy a nagyanyám mondta. Egy hatalmas, kétemeletnyi gyöngy. Inkább csillogott, mintsem ragyogott. Úgy tűnt, mintha a víz nem kerülné meg az el-

merült részét, hanem átfolyna rajta, mintha nem is egy hatalmas gyöngy lenne ott, hanem valami bizarr hologram. Hologram... Ezen a helyen, amely nélkülöz minden technikát...

Az ösvény elfordult, és a folyó egy időre eltűnt a szemem elől. Ahogy folytattam az ereszkedést, vidám gyerekzsivajt hallottam. Hamarosan az ösvény visszakanyarodott, és egy keskeny rétre érkeztem, amely egészen a partig ért. Újra megláttam a gyöngyöt. Ezúttal közelebből, így most még nagyobbnak tűnt, mint korábban. Hét gyerek ült a magas fűben, és nagyokat kacagtak. Három és nyolc év közöttiek lehettek. Ott ült nagyanyám vicces embere is. Meztelennek és sápadtnak látszott. Majdnem ugyanolyan árnyalatú volt a bőre, mint a vízben lebegő, óriási gyöngy. Csak az csillogott is.

Egy úrlény.

A gyerekek rám se hederítettek. A három legidősebb gyümölcsdarabkákkal és agyagkorsóba töltött meleg sörrel kínálta az idegent. A többiek valami fura játékot játszottak, fűszálakat szedegettek, rájuk fújtak, majd feldobták őket a levegőbe. Úgy tűnt, mintha azok csillogtak volna emelkedés közben. Sziporkáztak. Csakhogy nem fújt a szél, és a völgynek ezen a részén árnyék honolt. Az idegen felállt, megborzolta a gyerekek haját, ivott egy kortyot az agyagedényből, és elindult felém. Most, hogy felállt, megerősíthetem a nagyanyám által elmondottakat: az idegen alakja férfias volt, hosszú és szikár, mint egy úszóé, de az ágyéka sima volt és nemtelen. És köldöke sem volt.

– Egy részed sötét az életteleniségtől – mondta az idegen. – Alig érzékellek.

Eltartott egy darabig, mire feldolgoztam a szavait. Nem is tudom, talán angolra vagy mandarinra számítottam, de *miao* nyelven szólalt meg. A nagyanyám nyelvén, ennek a völgynek a nyelvén, a gyerekek nyelvén, akik

most abbahagyták a nevetést, és érdeklődve figyeltek minket. Azon a nyelven, amelyet gyermekkoromban az anyámtól tanultam, felnőttként pedig egy egyetemi tanártól, aki nyugati arroganciával *hmong*nak nevezte. Minden szót értettem, de nem illettek egymáshoz, nem volt értelmük.

A gyerekekre néztem. Ezúttal erősen összpontosítottam a fizika törvényeit megsemmisítő látványra. A letépett fűszálak valóban csillogtak. És valóban lebegtek.

– Mit csinálnak a gyerekek? – kérdeztem.

Az idegen mintha elmosolyodott volna.

– Megváltoztatják a fűvet. Egyszerű művellet. Megtanítottam nekik cserébe azért, hogy megtanulhassam a nyelvüket.

– Hogyan csinálják? Pontosan mit csinálnak a fűvel?

Összeráncolta a homlokát.

– Sajnálom. Válaszra érdemes kérdések ezek, de hiányoznak a fogalmaim ahhoz, hogy megfelelően megfogalmazzam őket a nyelveteken. A gyerekek szókinccse még nem elég fejlett. Reméltem, hogy idővel elvisznek valamelyik szülőjükhöz, vagy elhoznak hozzám egy felnőttet. Valakit, aki jobban meg tudná tanítani a nyelveteket.

Így kezdődött. Ha nem is a legelső kapcsolatfelvétel, de az első jelentős kapcsolatfelvétel.

– Felnőtt vagyok. Én taníthatlak?

Az idegen felsóhajtott.

– Nem. Mondtam, hogy egy részed sötét az életteleniségtől.

– Mi ez az életteleniség? – kérdeztem. – És melyik részem az?

Válasz helyett az idegen letérdelt a legidősebb fiúgyermek mellé. Felemelte a kezét, tenyérrel kifelé, szétnyitott ujjakkal. A fiú is ezt tette, az ujjai összefonódtak. Mindketten lehunyták a szemüket, és addig hajoltak a másik felé, amíg a homlokuk összeért egy pillanatra. Mindketten elmosolyodtak, elengedték

a másik ujjait, aztán az idegen felállt, és újra szembenézett velem.

– A ruhád. A cipőd. És... valami... a... zsebedben? Jól mondom? Igen, a zsebedben.

Elővettem a lemerült okostelefont.

– Igen, ez az – mutatott rá az idegen. – Sötét az életteleniségtől.

– Persze, mert nem él. Ez csak egy telefon.

– Félreérted. Nem arról beszélek, hogy nem él, hanem arról, hogy élettelen.

– És a ruhám is? – kérdeztem.

– Többnyire igen. Halvány vagy, nehezen észlelhető, és a ruhák még nehezebbé teszik az észlelést. Ezek a gyerekek viszont ragyognak.

Lenéztem a ruhámra. Méregdrága túrabakancsot viseltem, mert tudtam, hogy egy utcai cipő nem bírná ki a hegyi ösvényeket. A keki színű nadrágom gyűrődésmentes poliészterből készült. Az ingem pamut és poliészter keverékéből, halványkék, hosszú ujjú, elől gombos, a gallért sárgaréz csatok zárták. Én voltam az amerikai külügyminisztérium sokszínűségi programjának poszterfiúja. Ezzel szemben a gyerekek egyszerű, házilag szőtt inget és rövidnadrágot viseltek, a ruhát szíj helyett kézzel font kenderkötél tartotta a derekukon. Legtöbbjük mezítláb járt, csak kevesen hordtak valamilyen kezdetleges kendersandált.

– Sajnálom – mondtam –, de nem értem. Ruhákról beszélünk.

– A Hármas Szabály – felelte. Értetlenül megráztam a fejemet. – Az inged. Te készítetted?

– Mi? Én?

– Te magad szőtted?

– Nem. Én...

– Az a személy, aki szőtte, maga aratta le a növényeket?

– Biztos vagyok benne, hogy nem.

– De ugyanaz a személy szőtte, aki elvetette a magvakat és gondozta a növényeket? ➔

– Mi értelme van ennek? – kérdeztem.
 – Valószínűleg több tíz, talán több száz különböző ember vett részt az ingem legyártásában. A textilipar nagyon széles spektrumú. Különösen, ha figyelembe vesszük a forgalmazást és az értékesítést is.

Az idegen a homlokát ráncolta.

– Sok szót nem ismerek ezek közül... De nézzük meg a gyermekek ruházatát. Ismered az eredetüket? Ők készítették azokat?

– Valószínűleg a szüleik. De lehet, hogy cserébe kapták egy szomszédtól. Késztermékként vagy nyersanyagként.

Az idegen lény bólintott, és újra elmosolyodott.

– Ha készíték valamit, egyedül végzem a munkát, így a tárgy megtelik a tőlem kapott étellel. Ha átadom neked azt a tárgyat, akkor már ketten vagyunk. A tárgy még mindig kapcsolódik hozzám, és őrzi az életet. Ha odaadod valakinek, akkor már három személyről van szó. A tárgy még kötődik hozzám, az életem még mindig benne rezonál. A távolság nem számít, de a szám igen. Három a határ. Ha továbbadod egy negyedik személynek, a tárgy többé nem tud érzékelni engem. A kapcsolat megszakad közöttünk, és élettelenység tölti be a tárgyban keletkezett hiányt. Ez homályosítja el az észlelést. A sötétség, az élettelenység.

Nyeltem egy nagyot.

– Ez elmondható gyakorlatilag az összes ipari termékről. Mindenhol.

– Nem mindenhol. De igen, a világotok nagy részén sötét élettelenység honol. Már attól tartottam, hogy nem is fogok embereket találni. Nagyon rövid ideig leszek itt a világotokban, de találnom kellett valakit, akit észlelni tudok. Ebben a völgyben alig érzékeltem életteleniséget, így hát idejöttem, és megtaláltam ezeket a gyerekeket. Ragyognak az ételtől. De te nem, te sötétnek tűnsz.

Szíven ütöttek a szavai. Elkezdtem kigombolni az ingemet. Hallottam a gyerekek kuncogását.

– Most jobb?

Az idegen elmosolyodott.

– Sokkal jobb. Homályos maradtál, de a sötétség mintha oszladozna.

Kifűztem és levettem a bakancsomat, aztán a zoknimat is. Soha nem érdekelték a gyerekek, semmi kedvet nem éreztem a családalapításhoz. De most itt voltak, meg kellett tanulnom boldogulni velük. Intettem az egyik nagyobb gyereknek, és három müzliszelet ígértem az ingéért, amit aztán otromba szoknyaként a derekamra kötöttem. Levettem alóla a nadrágomat, a fehérneműmet, a drága órát és az egyetemi gyűrűmet. Mindent egy kupacba raktam a fűben, és közelebb léptem az idegenhez.

– És most?

– Most már sokkal tisztábban látlak. Még mindig homályos vagy, mert a tested elsötétült a sok felszívódott életteleniségtől, de minden pillanatban egyre jobban érzékellek.

– Felszívódott? – Az utolsó étkezésemre gondoltam, mielőtt elhagytam Washington D.C.-t. Egy reptéri hamburger volt, amit pillanatokkal a felszállás előtt kaptam be. Egy előrecsomagolt marhahúspogácsa, vélhetően fagyasztva szállították ki valamelyik raktárból, és egy több száz mérfölddel arrébb lévő konyhában bontották ki. Egy fagyasztott zsemle, egy szelet ömlesztett sajt, egy adag garantáltan idahói burgonya – vélhetően mind az ország másik feléből. A tehéntől és a farmtól számítva hány kézen mehettek át, mielőtt megettem őket? Minden, amit felnőtként valaha is ettem, megbukott az idegen Hármasszabályán. És ugyanez igaz a világ nagyvárosaiban élő milliókra is. Az élelem, ami eltartotta őket, ami izommá és csonttá alakult bennük, ami életet adott nekik – mindez sötét élettelenység volt az idegen számára. Ezért mondta, hogy már attól tartott, nem is talál embereket a bolygón? A világon élő milliárdok sötétek voltak előtte? És ha igen, én miért voltam csak homályos?

Megszédültem, de nem az idegen különös magyarázata miatt. Az agyamnak még csak egy része működött. A jetlag miatt szédültem, sokkal többet kellett volna aludnom, és a nagyanyám levesének dicsőséges győzelme ellenére újra kínzó éhség gyötört. A leves! Ez volt az oka annak, hogy az idegen homályosan, de érzékelt engem? Az ételmérgezés megszabadította a szervezetemet azoktól az ételektől, amelyek nem feleltek meg a Hármasszabálynak? És az vajon mindenre vonatkozott, amit valaha a testembe vagy a testemre juttattam? Nemcsak az ételekre, hanem az összes vitaminra és táplálékkiegészítőre, a gyógyszerekre, a borotválkozás utáni krémre és arcszeszre? De ezek a részletek már nem számítottak. Csak a Hármasszabály.

– Rendben – mondtam. – Felszívódnak. Értem.

•
Valamilyen kimondatlan vezényszóra az összes gyerek felállt. A kezükben tartott, világoszöld fűből szőtt anyagdarabkákat átadták a két legidősebb fiúnak, akik másodpercek alatt összeillesztették azokat. Végül az a fiú, aki kölcsönadta nekem az ingét, odalépett hozzám, és odanyújtott egy halványan csillogó rövidnadrágot. Hátat fordítottam, felhúztam a ruhadarabot, és levettem a derekamról a rögtönzött szoknyaként szolgáló inget. A gyerekek szégyenlősen búcsúzkodva elszaladtak. Talán máshol folytatták a játékot, vagy hazamentek.

A rövidnadrágom finoman lüktetve csillogott a saját ritmusára, gyorsabban, mint a szívverésem. Nagyon könnyűnek éreztem magamat. Szinte súlytalannak.

– Nem fogsz repülni – mondta az idegen. – Azt nem tanítottam meg nekik.

– De meg tudad volna tanítani?

– Talán. Nem ismerem az elméjük határait. A tieidet sem. De valószínűleg igen.

– Eddig miket tanítottál nekik?

– Csak egyszerű, külső gyakorlatokat. A fűvel kommunikálni. Meggyőzni, hogy változtassa meg a természetét.

Egy dolog ott állni és beszélgetni egy földönkívülivel, de egészen más feladni a tudomány alapvető törvényeit. És mégis...

– A fű tud kommunikálni?

Az idegen elmosolyodott.

– Nem úgy, mint mi. De minden élőlény hordoz magában információt. Van öntudata, és képes a tudását továbbítani. Megmutathatom?

Közelebb lépett, és felém nyújtotta az egyik kezét. Szétnyitotta az ujjait. Korábban nem vettem észre, de a kisujja valójában egy második hüvelykujj volt. Én is felemeltem a kezemet és összefűztük az ujjainkat. Zsibbadást éreztem. Megállt az idő. Egy érzés villant fel. Egy csésze érezheti ezt, amikor tele van ➔